

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

»Bare de kunne tage halvdelen af vokseværet«, sådan udtalte hr. Kaj Ikast sig. Her har vi jo da så et delmål.

Ja, vi lever i en nøjsom tid, og jeg er med på så at være lidt nøjsom. Har hr. Kaj Ikast nogle forslag til, hvordan vi så kunne realisere den målsætning? For det kunne vi da skrive op som en delmålsætning. Det vil jeg lytte meget til og eventuelt være med på vognen, hvis det er nogle gode forslag, hr. Kaj Ikast har. Jeg tror, det er vigtigt, at debatten for en stund foregår på hr. Kaj Ikastrs betingelser og ikke mine.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Også jeg venter spændt på svaret til hr.

Kolstrup – om, hvorvidt det var ord, der skulle tages alvorligt. Og så vil jeg gerne høre om virkemidlerne; og det skal være virkemidler, vi ved noget om hvordan virker. Det ved vi faktisk en hel del om, virkemidlerne. Der er sket meget i løbet af de mange år, vi har diskuteret det her.

Så vil jeg godt lige sige om finansloven: Forhandlingerne – rammeforhandlingerne – var det jo forholdsvis håbløst at sætte i gang på et tidspunkt, hvor man startede med at skære 3 pct. i deres anlægsbudgetter. Det er faktisk meget, når de står over for nogle store ting, de skal klare.

Jeg synes, man skal holde Venstre og De Konservative og regeringen fast på, at det man gjorde, var at skære; og det man gjorde, var at sørge for, at Banestyrelsen ikke kunne komme op på det niveau, som er helt nødvendigt, hvis de skal leve op til kravene fra de masser og masser af mennesker, der bruger den kollektive trafik, fordi de er nødt til det – for der er stadig væk en tredjedel af husstandene, der ikke har adgang til bil, selv om de ikke er omfattet af De Konservatives »vi« – og derudover er der altså mange mennesker, der, selv om de har bil, gerne bruger den kollektive trafik til pendlingen.

(Kort bemærkning).

Kaj Ikast (KF):

Jeg vil gerne sige til hr. Kolstrup: Hvem købte S-togene i København og tog hele skraldet? Og man var imod os. Hele vejen igennem var man imod, at vi købte de tog, for alle sagde, at det

ikke kunne lade sig gøre. Vi er vist stolte af dem alle sammen i dag.

Og hvis jeg siger, at DSB bare skulle tage halvdelen af vokseværet væk, så ville det sige 1,5 pct. om året i tilvækst. Hvad har de i dag? 7-8 pct. – i visse måneder 9 pct. – af fragtmassen, så er der da ikke noget at sige til, at det er et usædvanlig højt mål at ønske, at de bare ét år vil tage en forøgelse på 1,5 pct.

Jeg mener, det kan lade sig gøre med heltog ud af Padborg, målrettet, således at de kører direkte igennem uden rangeringer. Og det kan vi lave, når godset kommer fra Sverige og Øresundsforbindelsen og ned. Så er der godsmængde nok til at køre heltog til 7-8 destinationer i Europa.

Og dermed skulle vi kunne hæve DSB's andel i hvert fald med 1,5-2 pct. det første år; og så vil jeg forvente, at det vil være noget stigende i de kommende år, for så kan man gennemføre »just in time«.

Til fru Margrete Auken: Det er ikke mig, der bestemmer, hvordan finanslovforhandlingerne skal være. Desværre.

Margrete Auken (SF):

Bare lige til den sidste sætning fra hr. Kaj Ikastrs side, inden jeg går videre som ordfører: Den dér sidste sætning kunne jeg da godt have lyst til at bore i, om der virkelig har været store stridigheder i De Konservatives gruppe om, hvordan det skulle gå DSB og Banestyrelsen. Jeg tror også, at trafikministeren lyttede interesseret til den melding.

Lad det nu være her. Og så går vi så til selve det emne, vi skal diskutere.

Dér er det jo sådan, at man en gang imellem får den sørgmodige tanke, at SF'ere er sådan nogle, på hvis gravsten der står: »Hvad sagde jeg?«

Når det drejer sig om regeringens miljøhandlingsplan, har vi måske ikke sagt det så højt; vi har gået lidt stille med vores mistillid til, om regeringen nu faktisk turde leve op til sin egen viden. Jeg kender ikke til Venstres og De Konservatives, men Socialdemokratiets viden fejler ikke noget, når det drejer sig om, hvordan man skal få opfyldt handlingsplaner. Sådan har det været længe. Man har kendt de her virkemidler længe, og vi var da skeptiske over for, om man turde, om man havde kræfter til at gå ud og sige de ting, der skulle siges, eller om man alligevel frygtsomt bukkede under først og fremmest for oliebranchens kampagner. De har vir-